

A MI SZINHÁZUNK

140.

KAJETÁN BÁCSI

VIGJÁTÉK I FELVONÁSBAN

IRTA:

KISS IRÉN

SZALÉZI MŰVEK, RÁKOSPALOTA

A SZINMŰVEK RÖVID TARTALMA

137. szám

ISTEN CSELÉDKÉI

Karácsonyi mesejáték 1 felvonásban — **Irtó:** Putzer Magda 11 gyermek-, 1 nő- és 3 férfiszereplő és az angyalok serege — **Idő:** a szent estén — **Szín:** előtérben havasi táj, a háttérben felhők közt a mennyország ajtaja — **Ára:** 1.— P.

Nem minden fenyőfának jut osztályrészül az a kitüntetés, hogy csillogó karácsonyfa legyen belőle. De az erdőben is akad munkájuk, két szegény árva gyermek fölé terjesztik védő karjaikat, hogy megóvják őket a tél hidegétől. A két gyerek, Pisti és Juliska, jótékony oltalmukban a mennyországba álmódják magukat, ahol viszontlátják édesanyjukat. S mire felébrednek, a jó Isten gondoskodik róluk: szerető szülőkre találnak két gyermektelen házaspárnál. — A megható kis mesejáték mennyország-jelenete káprázatosan szép színpadi beállításra ad alkalmat.

138. szám

S Z E N T L Á N G

Karácsonyi mesejáték 1 felvonásban — **Irtó:** Putzer Magda 10 gyermekszereplő — **Idő:** karácsony előtt egy nappal — **Szín:** a törpék barlangja — **Ára:** 1.— pengő.

A szent láng — a szeretet lángja, mely ha kialszik, elmarad a gyermek öröme, hisz annak tűzénél enyvezik, olvasztják, forrasztják az erdő jószágos törpéi a karácsony sok-sok tündöklő ajándékát. E tűz körül bonyolódik a szimbólikus mese, fordulatos és bájos jelenet után a jó és rossz harcából a jók kerülnek ki győztesen s a szeretet lángja diadalmasan ragyogja be szent karácsony éjjelét.

KAJETÁN BÁCSI

AZ ELŐADÁS JOGÁT FENNTARTJUK

Az előadás megtartását az illetékes hatóság a szerzői előadási engedély bemutatása után engedélyezheti. 109.000/1932. VII. B. M.

A **Szalézi Művek** kiadásában megjelent színművek engedélye e címen szerezhető be: Szalézi Művek, Rákospalota.

A példányszámok megvásárlásához kötött feltétel ezennel érvényét veszíti.

AZ ELŐADÁSI ENGEDÉLYEK ÚJ ÁRAI

Egy- és kétfelvonásos színmű	15.— Ft.
Háromfelvonásos színmű	25.— Ft.

A MI SZINHÁZUNK

140.

KAJETÁN BÁCSI

VIGJÁTÉK 1 FELVONÁSBAN, ELŐ- ÉS UTÓJÁTÉKKAL

IRTA :

KISS IRÉN

SZALÉZI MŰVEK KIADÁSA, RÁKOSPALOTA.

SZEMÉLYEK:

AZ IRÓ
KAJETÁN BÁCSI
PÁL
PÉTER
EGON

**A Magyar Királyi Belügyminisztérium 109000./1932 számú
rendelete alapján az előadás jogát fenntartjuk.**

**Az előadási jog
a kiadónál (Szalézi Művek, Rákospalota) is megszerezhető.**

1. JELENET.

Szín: Az író dolgozószobája. Az író az íróasztalnál ül, elgondolkodva rágja a tollszárat, majd egy-egy szót leír.

ÍRÓ *(megnézi az óráját)*: Egek! Négy óra! Mostanra ígértem a darabot az igazgatónak és még a címen kívül semmi sincs meg! *(felugrik, fel-alá szaladgál)* De mi az ördögöt írjak? Hogy mirői írjak, nem tudom! *(a könyvszekrényhez megy)* Egy eredeti téma kellene! Amit még nem írtak el előlem! *(nézi a könyveket)* Mikszáth, Jókai! Eh! Ezeket mind ellopták előlem! Nézzük az újabbakat; talán onnan lehetne lopni valamit? Kicsit átszabni, átigazítani, átvasalni és kész! Más is így csinálja! *(cseng a telefon)* Na tessék! Ez az igazgató lesz! *(leveszi a kagylót)* Halló! Itt Tolvaj író beszél! Te vagy az, direktorkám? Szervusz!... Hogy mivel mi van?... Ja a darabbal! Irogatom... írogatom!... Hogyan?... Hogy még mára ígértem?... Rendben van! Ott lesz!... Tudod, hogy ha én azt mondom, hogy ma ott lesz, akkor arra mérget vehetsz, hogy még ma, de legkésőbb a jövő héten ott lesz!... Hogyan?... Hogy ne vicceljek! Nem szoktam! Én humorista vagyok!... Hogy mennyi van kész? Majdnem az egész! Csak a vége hiányzik. Megvan a cím és a szereplők! Dirikém! Tudod, hogy nem szoktam dicsekedni, de bombadarab lesz! A kabaréirodalom gyöngye! Tudod mi a címe? De jól fogódzkodj meg, esetleg ülj le, mert összeesel a neve-

téstől. A címe: Kajetán bácsi! Na mit szólsz? Röhögj! Egy ilyen cím már maga siker. És a szereplők! Psz! Ilyen még nem volt! Szédületes! Négyen vannak. Kajetán bácsi, Pál, Péter, Egon. Na mit szólsz? Kolosszális! . . . Hogy miről szól? Hát izé . . . Arról! Igen, kérek! Nyugodtan kijelenthetem, hogy arról fog szólni! Akár már a lapoknak is megmondhatod, hogy a darab Kajetán bácsiékről fog szólni! . . . Hát tudod, egész pontosan még én sem tudom, de már a fejemben van! Éppen akkor akartam leírni, mikor megzavartál! . . . Micsoda? . . . Hogy mégis miről szól? Hát kérek, őszintén megvallom még én sem tudom! De kijelentem neked, hogy ha szól, az hat nyelven fog szólni. . . . Mi -i? . . . Hogy rögtön megpukkadsz? Kérek öregem én nem akarlak tetteidben befolyásolni, de mindenesetre előbb küldjél egy kis előleget. Most, hogy a darab majdnem készen van, sőt mondhatnám, egészen készen van, nyugodtan küldhetsz . . . Mit? . . . *(ordít)* Ne ordíts velem! Beszélj nyugodtan, láthatod, hogy én is nyugodtan beszélek! Hogy nincs kész a darab? Kikérem magamnak! A cím a fontos és az megvan, a többi majd csak megy. Egy ilyen cím maga után hozza a darabot, csak egy kicsit gondolkodni kell! De te nem hagysz, folyton beszélsz! Bíz csak rám! Bombadarab lesz öregem! Bomba! *(leteszi a kagylót)* Hogy csapna beléd az a bomba! *(egy pillanatig nézi az írást, majd újra fel-alá szaladgál)* Hogy miről fog szólni. Miről szólhat egy Kajetán! Szólalj, szólalj Kajetán! Kajetán bácsi, avagy a megfagyott gyermek! Nem jó! Ez túl szomorú. Valami vidámabb kell! Kajetán bácsi az élő holttest! Ehe! Már kezd kialakulni! Esetleg még vidámabbat, elvégre kabaréba kell. Hopp! Megvan! Kajetán bácsi, avagy az őrtorony titka! Ez jó lesz! Péter és Pál, a köszívű ember fiai

súlyos rabláncon tartják a kastély őrtornyában Kajetán bácsit, az egyszerű, de tisztességes családból származó kasszafúrót, hogy megkaparintsák az ékszereket, melyeket Kajetán bácsi, mint táncosnő lopott Amerikában a gangszterektől. *(kezeit dörzsöli)* Nagyszerű! Kezd már kialakulni! Tehát! Szín az őrtorony egyik nedves fala! Kajetán bácsi lábánál fogva lóg. Hallani, amint a Notre Dame tornya elüti a tizenkettőt! Denevérek kórusa a háttérből énekl: Kellett neked Kajetán! . . . Jaj! Most látom, hogy kihagytam Egon! Mit csináljak Egonnal! Ő a szabadító? Eh! Kajetán ki tudja saját magát szabadítani! Ejnye-ejnye! Mit csináljak Egonnal! *(dühösen)* Különben mit töröm a fejemet! Ki ez az Egon? Mi közöm nekem Egonhoz! Egon kihúszom a darabból. *(az íróasztalhoz megy, énekel)* Egonkákát kihi huhuzohom! Meheg öhöhölöm!

2. JELENET.

Író és Egon,

EGON *(megjelenik az íróasztal mögött)*: Tiltakozom! Tiltakozom! Nem engedem magam megölni! Feljelentem gyilkosságért a szerzők egyesületében.

ÍRÓ *(riadtan)*: Kicsoda maga?

EGON: Egon vagyok!

ÍRÓ *(zavartan)*: Egon? És hogy kerül maga ide?

EGON: Még maga kérdi? Maga hívott életre és ha már itt vagyok, nem hagyom magam elpusztítani! Élni akarok! Élni! Hiszen még oly fiatal vagyok! Hervadásom liliomhullás lesz!

ÍRÓ *(a fejét üti)*: Ébren vagyok, vagy álmodom? Lidércek játszanak velem, vagy az agyamra ment a sok munka?

EGON *(leborul)*: Atyám! Hát nem akarsz megismerni? Egon vagyok! A te kis Egonkád, aki a

te buta agyadban született! Emlékezz csak! Kajetán bácsi, Péter, Pál és Egon! Mi mind a négyen a te gyermekeid vagyunk.

ÍRÓ (*homlokára csap*): Ahá! Most már értem! Te vagy a tetetöltött képzelet! Szóval te az Egon vagy? Nem, fiacskám! Bármennyire is sajnálom, kénytelen leszek megölni téged! Milyen halálnevet parancsolsz? Kiradírozszalak, vagy áthúzzalak? (*indul az íróasztalhoz*) Tűnj el fiam és ne zavarj a munkámban.

EGON (*testével védi az íróasztalt*): Jaj-jaj! Én vagyok a halvaszületett idea! Nem engedem megölni magam!

ÍRÓ: Nézd, fiam, nyugodj bele, hogy nincs szükségem rád! Na kotródj!

EGON: Nem!

ÍRÓ: Akkor lelőlek! (*revolvert vesz elő*)

EGON (*ordít*): Gyilkos! Gyilkos! Kajetán bácsi, Péter, Pál! Segítség!

2. JELENET.

Előbbiek, Kajetán bácsi, Péter és Pál,

KAJETÁN (*Péter és Pállal előtűnik az íróasztal mögül*): Mi az? Mi az? Kit gyilkolnak?

EGON: A szerző meg akar ölni!

PÉTER: Felháborító!

PÁL: Mondhatnám, disznóság!

ÍRÓ (*ijedten leejti a revolvert, Kajetán felveszi*): Kik vagytok?

KAJETÁN? Gazember! Még kérdezed? (*Egonra mutat*) Az ő testvérei, egyben a te gyermekeid vagyunk! Kajetán bácsi vagyok!

PÁL: Pál vagyok!

PÉTER: Ugyanaz Péterben!

KAJETÁN: Engem akarsz rabláncra fűzni a lábamnál fogva?

PÁL: Mi vagyunk a kőszívű ember fiai!

PÉTER: Mi még a légynek sem vétünk!

KAJETÁN: És még hozzá én lopok! Te lopsz, csirkefogó! Minden darabodat lopod! Ezt is Pirandellótól loptad!

ÍRÓ: Én? Ezt a darabot?

KAJETÁN: Ccc! Csak ne forgasd a szemeidet olyan ártatlanul! Emlékszel már? „Hat szerep keres egy szerzőt!” A Vígben ment. Mi ugyan csak négyen vagyunk de egy idiotának az is sok! De ha életre hívtál: tessék! Itt vagyunk! Ki vagyunk neked szolgáltatva! A te vérszegény fantáziádnak. De Egont nem engedjük megölni!

ÍRÓ: De értsétek meg, hogy Egonnal nem tudok mit kezdeni!

KAJETÁN: És velünk mit kezdesz?

ÍRÓ (*zavartan*): Hát izé... A kőszívű fiúk meg az őrtorony.

KAJETÁN: Arról szó sem lehet! Az én reumás lábammal nem megyek fejjel lefelé lógni egy nedves őrtoronyba.

PÁL: Különben is ez a leghülyébb ötlet, amit életemben hallottam! Rémdráma a kabarében!

PÉTER: Kajetán bácsi, mint rémdrámahős. Hülyeség! Hülyeség! A közönség a hasát fogná.

ÍRÓ: Pedig muszáj! Más ötletem nincs, a direktor sürget és... és... Egont kihúzom a darabból. Akár tetszik, akár nem!

EGON: Fiúk! Ne hagyjatok!

PÁL: Egon, bízatsz bennünk!

PÉTER: Mi vagyunk a sziámi négyes ikrek, együtt élünk és együtt halunk!

KAJETÁN: Helyesen beszéltél, Péter testvér! Ha Egont megölnöd, mi is vele halunk! Itt a revolvered! Bár nincs megtöltve.

ÍRÓ (*ijedten*): Isten ments! Kiket szállítok akkor a direktornak?

PÁL: Vagy mind a négyünket, vagy egyikünket sem!

EGON (*könyörög*): Csak egy egymondatos szerepet adjál! Csak annyit, hogy a kocsi tálalva van! Mindent elvállalok, csak élhessek! Leszek fa, melyen villám csap keresztül! Leszek kísértet az őrtoronyban. Úgy fogok vértfagyasztani, mint egy hűtőgép. Úgy fogok kacagni, hogy borsódzni fog a közönség háta! Vagy ha úgy akarod, leszek hóhér, aki Kajetán bácsit lenyakazza. (*Kajetánhoz*) Hidd el, nem fog fájni! Nyissz és kész!

KAJETÁN (*a nyakát tapogatja*): Köszönöm! Nagyon kedves vagy!

EGON: Oh örülj, hogy nem hagylak sokáig szenvedni egy ilyen ostoba darabban!

KAJETÁN: Mondja maga szarka! Nem tud valami egészséges ötletet lopni?

ÍRÓ (*legyint*): Áh! Amit lehetett, azt már úgyis elloptam, most már legfeljebb csak sajátmagamtól lophatok! Még egy tippem van ugyan, de az nem való kabaréba! Ugyanis arról szól, hogy van két ellenséges főúri család Olaszországban, az egyiknél van egy fiú, a másikonál egy leány, akik szerelmesek egymásba. Persze házasságról szó sem lehet, erre megmérgezik magukat és meghalnak. Jó ötlet! Mi?

PÉTER: Azt elhiszem, csak az a baj, hogy Shakespeare már egy pár év előtt megírta!

ÍRÓ: Mondom! Minden jó ötletet elírnak előlem! Látjátok! Azért nem szabad válogatni! Meglátjátok, milyen szenzációs lesz ez a darab! Csak Egont kihúszom, Kajetán bácsit felhúszom . . .

PÁL: A lábánál fogva, súlyos láncok között a nyirkos falra!

KAJETÁN: Ne is említsd! Csak rágondolok és szágat a köszvényem! Abból ugyan nem eszik a kabaréirodalom! Gyerekek! Most jutott valami az eszembe!

MIND: Micsoda? Micsoda?

KAJETÁN: Találjunk ki mi magunk egy darabot, lejátszuk itt, ha tetszik neki jó, ha nem, akkor együtt halunk Egonnal, — de a toronyba nem megyünk!

MIND: Nem megyünk!

KAJETÁN: Nos mit szóltok az ötlethez? Jó lesz?

MIND: Jó lesz!

IRÓ: Jó lesz!

KAJETÁN: Téged fiam nem kérdeztünk! Most pedig kiosztjuk a szerepeket. — Pál!

PÁL: Jelen!

KAJETÁN: Te vagy a gazdag ifjú! Szóval nincs egy vasad sem és nyakig úszol az adósságban! Érted?

PÁL: Értem!

KAJETÁN: Egon!

EGON: Jelen!

KAJETÁN: Te leszel Pál barátja! Hozzá méltó anyagi körülmények között élsz!

EGON: Értem!

KAJETÁN: Péter!

PÉTER: Jelen!

KAJETÁN: Te leszel Pál inasa! Légy buta és szemtelen, mint egy jólnevelt inashoz illik. Érted?

PÉTER: Igen!

KAJETÁN: Hát én mi legyek? Mí lehet egy Kajetán bácsi? Megvan! Én leszek a szumátrai ültetvényes nagybácsi! Nos? Mindenki megértette?

MIND: Meg!

IRÓ! És én mi leszek?

KAJETÁN: Te leszel a közönség! A darab végén tapsolsz! Mars le a nézőtérre. *(Író lemegy a nézőtérre.)*

4. JELENET.

Előbbiek Író nélkül.

KAJETÁN: Gyerekek! Akkor start! Kezdődhet az

előadás. — Színhely: Pál dolgozószobája. — *(körülnéz)* Ez éppen jó lesz! Itt úgysem szokott dolgozni senki!

IRÓ: *(a nézőtérrel)* Kikérem magamnak!

KAJETÁN: Csönd a sötétben!

(Függöny össze, majd azonnal szét. Abban a pillanatban, hogy a függöny összemegy, folytonos telefoncsöngetés hallatszik.)

5. JELENET.

Péter egyedül.

PÉTER: *(libériában, vastag szivarral a szájában ül és olvas. — Lábaik kényelmesen az íróasztalra rakja. — Telefon sokáig csenget, végül nagy nyugodtan leveszi a kagylót.)* Halló! Itt Nádassy Pál lakásáról az inas beszél... A nagyságos úr nincs itthon! Milyen ügyben keresi?... Magánügy? Szóval hitelező!... Mit mond? Hogy ma idejön? Kár idefáradni! Egyrészt a nagyságos úr nem lesz egész nap itthon, másrészt nincs pénzünk!... Hogy mikor lesz? Azt mi is szeretnénk tudni. Majd ha örökölünk Kajetán bácsitól. — Jó napot. — *(leteszi a kagylót, a telefon újra csönget.)* Halló! Itt Nádassy Pál lakásáról az inas beszél... Nincs itthon! — Milyen ügyben keresi?... Magánügyben... *(dühösen)* Kajetán bácsi még nem halt meg! *(lecsapja a kagylót.)* Szenttelenek, mint a piaci legyek, az ember nem győzi elhessegetni őket... *(Kint csengetnek.)* Na tessék! Az embernek nincs egy pillanatnyi pihenője sem! *(Kimegy.)*

6. JELENET.

Péter és Pál.

PÁL: *(utcáról jön, mögötte Péter jön be. — Pál az*

ajtóban szaglász.) Te gazember! Már megint az én szivaromat szívod!

PÉTER: A nagyságos úr nem szívja, gondoltam kár, hogy a dobozban megszáradjon! Nemigen szeretem ezt a fajtát, csak szívességből szívom, hogy kárba ne vesszen!

PÁL: Ha még egyszer rajta kaplak, kirúglak! Érted?

PÉTER: Elég világosan tetszett mondani! Ezentúl nem fog előfordulni *(félre)*, hogy rajtakapjon!

PÁL: Keresett valaki?

PÉTER: Senki! Telefonon két, személyesen három hitelező!

PÁL: Mit mondtál nekik?

PÉTER *(vállatvon)* Kajetán bácsi!

PÁL: Rendben van! Posta jött?

PÉTER: Öt felszólító levél...

PÁL: Dobd a papírkosárba!

PÉTER: Már beledobtam! *(kint csengetnek.)* Hát ez ki lehet?

PÁL: Ha hitelező, nem vagyok itthon. — Rúgd ki!

PÉTER: Nekem mondja a nagyságos úr? Tíz év óta mást sem csinállok! *(el)*.

7. JELENET.

Pál egyedül.

PÁL: *(rágyújt egy cigarettára és beledobja magát egy fotellbe.)* Egész barátságos kuckó lenne a lakásom ha békében hagynának a hitelezők. Nem hogy hálasak lennének és kitüntetésnek vennék, hogy egy Nádassy... két s-sel és y-nal tartozik nekik!

8. JELENET.

Pál, Egon.

EGON: Szervusz Pali! Kész vagy? Lent vár az autóm.

PÁL: Mi az, hogy kész vagy? Miért kell nekem kész lenni? Hová megyünk?

EGON: Egek! Te ugyan csinos kis vőlegény vagy!
Ma van az eljegyzésed Szilasrecségén, érted jövök
kocsival, hogy levigyelek, erre te kedélyesen meg-
kérded: Hová megyünk.

PÁL: Tyuha! Erről tényleg megfeledkeztem! És még
se gyűrű, se csokor, se bepakkolva!

EGON: Még jó, hogy ilyen mindenre gondoló barátod
van, másképen éppen az ezüst-lakodalmadon jutna
eszedbe, hogy az eljegyzésedre kell menned! Na
őreg! Lódulj öltözni, útközben megvesszük a gyü-
rűket és a virágot. *(telefon csönget, le akarja venni
a kagylót.)*

PÁL: Hagyjad csak! *(kikiabál)* Péter!

9. JELENET.

Előbbiek és Péter.

PÉTER: *(Jön)* Tessék?

PÁL: A telefon! *(Egonhoz)* Ő már tudja, hogy mit
kell mondani.

PÉTER *(telefonál)*: Halló! Nádassy nagyságos úrtól az
inas! . . . Nincs itthon! Ki keresi és milyen ügy-
ben? . . . Magán ügy? . . . Ja úgy, számla! . . .
Kár ide küldeni, Kajetán bácsi még él . . . Micsoda?
Hogy multkor azt mondtam, hogy haldoklik? Az
tévedés volt. Még él! Jó napot! *(leteszi a kagylót,
legyint és szó nélkül indul kifelé).*

PÁL: Ki volt?

PÉTER: A szabó! *(dühösen)* Azt meri mondani, hogy
Kajetán bácsi haldoklik!

PÁL: Te Péter! Csomagolj be az egyik bőröndbe két
napra valót. A szmokingot is. Elutazom két napra.

PÉTER: Akkor én sem maradok itthon. Éjszaka min-
dig jönnek a meghalt hitelezők szellemei és ijeszt-
getnek, hogy: Hu! Hu! Elviszünk a Kajetán bácsi
helyett. Nem maradok én bizony éjjel egyedül a
lakásban!

PÁL: Jó-jó! Ne jártasd a szádat, eredj pakolni!
 PÉTER: A guta csapja meg a Kajetán bácsit! *(el)*

10. JELENET.

Pál és Egon,

EGON: Te Pál! Kicsoda tulajdonképpen ez a Kajetán bácsi?

PÁL: Hát kérlek a Kajetán bácsi egy családi legenda. Az ő kontójára csinálta az adósságokat az apám, csinálom én és Isten segítségével csinálni fogják az utódaim is.

EGON: És van valami alapja ennek a legendának? Él ez az örökéletű Kajetán bácsi?

PÁL! Na hallod! Természetesen! Illetve legalább is azt hiszem, hogy igen. Bár már egy ideje nem hallottunk róla semmit.

EGON: Mennyi ideje?

PÁL: Negyven éve!

EGON: Negyven éve?

PÁL: Igen! Körülbelül annyi ideje, hogy mint húszéves fiú kivándorolt Szumátra szigetére és mielőtt kiment, azt ígérte az apámnak, hogy ha meggazdagszik, rá, mint legközelebbi rokonára hagyja a vagyonát.

EGON: Közeli rokonod?

PÁL: Hogyne! A nagyapám harmadfokú unokaöccse volt. Szóval már negyven éve várjuk az örökséget!

EGON: És legalább gazdag?

PÁL: Mit tudom én! Mondom, hogy mióta elment, nem hallottunk róla semmit. De Kajetán bácsi szállóige lett. Már két generáció hitelezője az ő nevével az ajkán fekszik és ébred. Kajetán bácsi a családi talizmán. Én mint hálás utókor meg is festtettem a képét. Ott lóg!

EGON: Ez? Hiszen ez egy pólyásgyerek képe!

PÁL: No igen! Más fénykép nem maradt utána. De

figyeld meg, milyen okos-jóságos arca van, milyen szeretettel néz! Mintha csak mondaná: Ne félj gyermekem, Kajetán bácsi nem hagy el!

EGON: Tényleg nagyon bambán néz! És ha egyszer széteszlik a legenda? Ha kisül, hogy Kajetán bácsi már régen meghalt?

PÁL: Utána halok én is és utánam a hitelezők.

EGON: Szép kis tömeghalál lesz! No de nem baj, beházasodsz Szilasrecsegére és akkor nyugodtan eltemedheted Kajetán bácsit.

PÁL: Hogyne! Hiszen Mancit is csak őmiatta adják hozzám. Kajetán bácsihoz akar menni nászútra!

EGON: Félek, hogy gyászút lesz az!

PÁL: Csak ijesszél, mikor úgyis olyan gyenge a szívem!

EGON: Mint az agyad!

11. JELENET.

Előbbiek és Péter.

PÉTER (*jön*): A bőrdöt levittem az autóra. (*indul ki*) Ja igen! Elfelejtettem mondani, délelőtt jött egy sürgöny!

PÁL: Te állatkert! Csak most mondod?

PÉTER: Nem gondoltam, hogy sürgős!

PÁL! Hol van?

PÉTER: Hol is? (*keresgél*) Hopp! Megvan, a szemétkosárban volt. (*átadja*)

PÁL (*feltépi, elolvassa, megtántorodik*): Jaj vizet! Vizet!

EGON (*támogatja*): Az Istenért, mi történt? Mancit vízben hagyott?

PÉTER: Akkor minek kell még víz? Nagyságos úr legyen férfi! Mikor engem is elhagyott a negyedik menyasszonyom, én is akurát így csináltam, csak víz helyett bort kértem! (*vizet ad*)

EGON: Miért nem beszélsz? Mi történt?

PÁL (*átadja a sürgönyt*): Olvasd!

EGON: Trieszti gyorsal 3.³⁰ órakor érkezem, 6.⁵⁰-kor tovább utazom. Kajetán bácsi! (*füttyent*) Ez igen! Illetve ez semmi!

PÁL: Mi az, hogy ez semmi? Péter! Hozd vissza a bőröndöt, nem utazom!

EGON: Péter! Ne hozza vissza a bőröndöt, utazunk!

PÁL: Megörültél?

EGON: Te örültél meg!

PÉTER: Döntsék el, hogy ki örült meg, addig felhozom a bőröndöt.

EGON: Péter maradj!

PÁL: Péter menj!

EGON: Péter, maradj ha mondom!

PÉTER: Bocsánatot kérek, de nekem a nagyságos úr fizet, illetve nem fizet, tehát ha ő azt mondja, hogy hozzam, akkor hozom. (*el*)

12. JELENET.

Pál és Egon.

PÁL: Egon! Te teljesen bolond vagy! Talán azt hiszed, hogy most utazom? Negyven, azaz harminc éve várom ezt a pillanatot.

EGON: De neked ma jegyezni kell!

PÁL: Jegyezd meg, hogy akkor sem megyek. Hány óra? (*megnézi*) Három óra harminc perc. Most fut be a vonat. Nincs már időm kimenni! Egy kis virág kellene!

EGON: És fehérruhás lányok, díszkapu, bandérium. Nem? Mert ez a vén trotli jön.

PÁL: Légy szíves és beszélj több tisztelettel a rokonomról. Különben mire akarsz kilukadni?

EGON: Arra, hogy egész bolond vagy, arra, hogy egy távirat alapján, ami semmit sem mond, fel akarod borítani az egész házasságodat. Vagy gon-

dolod, hogy ha elmaradsz az eljegyzésről, még ezek után hozzá adják Szilasrecsege gyöngyét?

PÁL: Mi az, hogy a távirat nem mond semmit? Trieszti gyorssal 3³⁰-kor érkezem, 6⁵⁰-kor tovább utazom. Kajetán bácsi! Mit mondjon még?

EGON: Nem akarlak figyelmeztetni, hogy milyen áldozatok árán hoztalak össze a menyasszonyoddal, aki az ország leggazdagabb leánya, aki még hozzá olyan buta is, hogy hozzád megy és akkor te előállsz azzal, hogy nem jössz az eljegyzésedre. — És miért nem? Azért, mert jön Kajetán bácsi. — Akiről azt sem tudhatod, hogy kicsoda-micsoda. Hátha egy földhöz ragadt koldus, aki hozzád jön kérni. Es te elpaccolsz miatta egy partit, egy ilyen parti, ahol mindent megkapsz a menyasszonyban, gazdag, buta és csúnya. Végén pedig két szék közé ülsz!

PÁL: Dehát mit csináljak?

EGON: Hadd Kajetán bácsit a vízben. Ha negyven évig kibirtátok egymás nélkül, akkor még negyvenig kibirjátok. Egész egyszerűen ne végy tudomást a táviratról és gyere.

PÁL: Nem tehetem!

EGON: Most már kezdek dühös lenni. Miért nem teheted? Ha öt perccel később jutott volna a szolgád eszébe átadni a táviratot, akkor már tényleg nem lettél volna itthon.

PÁL: *(némán áll)*.

EGON: Na látod! Ettől te még nagyon jó rokon lehetsz és ő sem sértődhet meg. Miért nem táviratozott tegnap!

PÁL: Nem mondom, igazad van, de azért mégis csak szeretném tudni, hogy hogyan állnak a dolgok Kajetán bácsival. Van-e pénze, vagy nincs! Na mindegy! Gyerünk! *(kikiált)* Péter!

EGON: Stopp! Van egy ötletem!

PÁL: Micsoda?

EGON: Hogy a kecske is megmaradjon és a káposzta is jóllakjon. Hogy te Szilasröcsögére is mehess, de Kajetánnal is találkozzál!

PÁL: Vigyem magammal?

EGON: Nem mondom, ez is egy ötlet, de viszont hülye!

PÁL: Hát akkor?

EGON: Mindjárt meglátod! Kajetán bácsi nem ismer téged?

PÁL: Sosem látott!

EGON: És csak három órára jön?

PÁL: Igen! Igen! Ezt mind tudjuk. De mit akarsz ezzel?

EGON: Még mindig nem érted?

PÁL: Nem!

EGON: Fiam, te egy reménytelen eset vagy! Nincs fantáziád! Nem olvasol detektívregényeket. Még jó, hogy egy ilyen művelt barátod van. Figyelj ide! Most jön a káprázatos ötlet! Figyelsz rám?

PÁL: Figyelek, figyelek, csak már nyögd ki!

EGON: Kérlek, ne beszélj folyton közbe! Szóval Péter szerepel majd a te neved alatt. Ő lesz Pál, a szerető unokaöccse! Nos?

PÁL: Micsoda? Hogy Péter, ez a buta inas legyen én? Ki van zárva!

EGON: No csak ne légy elfogult, ő sem butább, mint te!

PÁL: Nem! Szó sem lehet róla!

EGON: Kérlek! Ha nem akarod! Nekem aztán teljesen mindegy, mondhatnám „tout egale,” de figyelmeztetek, hogy határozzál, jössz, vagy maradsz! Én nem várok tovább! *(indul)*

PÁL: Várj csak! *(fel-alá szaladgál és gombjain számolja)* Röcsöge—Kajetán, Röcsöge—Kajetán, Röcsöge—Kajetán! Eh! Igazad van, legyen mind a kettő! *(kikiabál)* Péter! Hol maradsz ilyen soká?

13. JELENET.

Előbbiek és Péter.

PÉTER (*jön*): Itt vagyok már! Visszahoztam a bő-röndöt!

PÁL: Vidd vissza! Illetve hagyd, majd leviszem ma-gam! Mondd Péter, okos vagy te?

PÉTER: Hát nagyon okos nem vagyok! Mondjuk olyan, mint a nagyságos úr!

PÁL: Fogd be a szádat! Ide hallgass! Én most eluta-zom, ha jön Kajetán bácsi, te leszel én! Vesd le a libériát és vedd fel tőlem egy ruhát. Érted?

PÉTER: Nem! Illetve a ruhát igen, csak az én-tet nem!

EGON: Mondd Péter! Szoktál te detektívregényt olvasni?

PÉTER: Azt elhiszem! Tessék nézni, most is olvasok egyet! Aszongya: Vérnyomok a műtőasztalon! Ilyen klassz! Még csak az elején tartok, de már nyolc gyilkosság van! Odaadom az útra?

EGON: Nem kell! Szóval van fantáziád?

PÉTER: Ajaj! Mindig eltalálom már a harmadik lapon, hogy ki a tettes!

EGON: No jó! Akkor ezt is meg fogod érteni. Mi most elutazunk, ha jön Kajetán bácsi, te szere-pelsz előtte, mint Pál. Érted?

PÉTER: Hogyne! (*Pálhoz*) Látja nagyságos úr, így kell megmagyarázni.

PÁL: Ha jön, légy hozzá kedves, finom, udvarias, kínálj borral, szivarral és okosan tudj meg tőle, hogy van-e pénze! Legyél hozzá szeretetteljes és finom, de ha nincs pénze, pofozd meg és dobd ki!

PÉTER: Tessék csak rám bízni. — Mikor jön?

PÁL: Minden pillanatban itt lehet! Mi most eltűnünk! Csak ügyesen! Isten veled! (*a képnek*) Szervusz Kajetán! (*Egonnal el*) Ja! Ha valaki után érdek-lődik és ha nem tudod, hogy mi van vele, mondd, hogy meghalt, vagy leégett, vagy akármit! (*el*)

14. JELENET.

Péter egyedül.

PÉTER (*kinyitja a szekrényt, gusztálja a ruhákat*): Melyiket vegyem? Mindegyik jól áll, de a nadrágomhoz ez a kabát áll legjobban. (*felveszi a kabátot*) Így ni! Ezt sem gondoltam volna, hogy a nagyságos úr tudtával is rajtam lesz a ruhája! (*tükörbe néz*) Kész Nádassy Pál vagyok! Csak jobbképű! Az előszoba-ajtót nyitva hagyom, a nagyságos úr mégsem nyithat ajtót. Itt fogom az asztal előtt szeretetteljesen fogadni. Hopp! Még telefonálni is kell! (*tárcsáz*) Halló! Tóni, te vagy? Itt Ócska Péter! Te, a gazdám elutazott! -- A tied is? Nagyszerű! Akkor este átjövök egy kis beszélgetésre. Ne csinálj nagy traktát, csak ami az éléskamrából telik. Szivart ne lopjál, azt hozok. Nem bírom, csak a miénket szívni. Szervusz! (*leteszi a kagylót, kint csengetnek*) Itt a Kajetán! Bejöhetsz öreg, nyitva az ajtó! Nos álljunk készen a szeretetteljes fogadtatásra! (*ugrásra készen áll*).

15. JELENET.

Péter és Kajetán.

KAJETÁN (*napégette, jó kondícióban levő öreg úr jön*): Mi az? Nincs itt senki és az ajtó nyitva? Ez nagyon vendégszerető ház! (*meglátja Pétert*) Na itt van valaki! (*fenn*) Kérem én Nádassy Pál urat keresem!

PÉTER: (*nekiszalad és a nyakába ugrik, mindketten a földre esnek*): Isten hozott, Kajetán bácsi!

KAJETÁN (*felkel, tapogatja magát*): Hát ez mi?

PÉTER (*ugyanúgy*): Ez? Nem találtad el? Ez szeretetteljes fogadtatás! Hát nem ismertél meg, Kajetán bácsi? Én vagyok a Palika! A te aranyos

kis öcséd! Kajetán bácsi! Családunk elveszett büszkesége, borulj a keblemre!

KAJETÁN: Boruljon a szemfedél! Na akkor szervusz öcsém! Hadd nézzelek meg! Tisztára Nádassy pofa vagy! Ugyanaz a családi intelligens vonás! Hehehe! *(kedélyesen a vállára csap, Péter majd összerogy)*

PÉTER *(tapogatja a vállát)*: Hehehe! Milyen kedélyes vagy Kajetán bácsi! *(nagyot üt a hátába)*.

KAJETÁN *(megnyekken)*: Hát csak vagyogatok! Hihhi! *(Gyomron boxolja)*.

PÉTER: És milyen fiatalos! Hehehe! *(most felváltva ütik egymást, hogy majd összeesnek, de közben nevetnek, majd belerogynak kimerülve egy-egy fotelbe.)*

KAJETÁN *(kimerülve)*: No de, hogy ilyen jópofa öcsém van nekem, ezt nem képzeltem volna! Úgy félttem, hogy valami kikent-kifent ficsúrt fogok itt találni!

PÉTER *(a homlokát töröli)*: Oh én mindig téged tartottalak szemelőtt Kajetán bácsi! Már kis koromban is mondta a mamám: Pali, Pali légy rendes ember, hogy büszke legyen rád Kajetán bácsi! *(közben tölt)*

KAJETÁN: Ezt mondta? No ez derék, erre iszunk egyet! Ex! *(isznak)*

PÉTER: Bizony ezt mondta! Még imádkozni is kellett érted, hogy meg ne egyenek a majmok, bár a papa azt mondta, hogy attól nem kell félni, mert azok a rokonaikat nem bántják! *(újra tölt)*

KAJETÁN: Ezt mondta? No ez derék, erre iszunk egyet! Ex! *(isznak)*

PÉTER: Bizony! Mi minden nap emlegetünk! *(a telefonra néz)* Néha többször is! *(tölt.)*

KAJETÁN: No ez derék . . .

PÉTER: Erre iszunk egyet! *(isznak és tölt.)*

KAJETÁN: És miből élsz?

PÉTER *(zavartan)*: Hát izé! . . . Olyan hitelüzletből!

KAJETÁN: No ez derék! Erre . . .

PÉTER (*hamar iszik*): Szervusz! Ex! (*félre*) Ha tudná, hogy az ő bőrére iszunk! (*tölt.*)

KAJETÁN: És milyen rendes oduban laksz! (*körül néz*) Ezt mind a hitelüzletből szerezted?

PÉTER: Igen! Ezt mind hitelből-üzletből szereztem!

KAJETÁN (*a képre*): Hát ez a vízfejű gyerek kicsoda?

PÉTER: Az te vagy Kajetán bácsi! Nem ismersz magadra? Ez az egyetlen fénykép maradt rólad és én megfestettem! Valódi olaj! Táblaolaj! Kérdezték is az üzletben, amikor az olajat vettem, hogy salátára kell-e? Mondtam: Nem! A nagybátyámra! Láthatod, hogy nagy becsben tartalak. És a főhelyen lógsz. Egy tehén és egy birka között.

KAJETÁN: Na igyunk egyet! Az olajra jól csúszik a a bor! Ex! (*isznak*) Úgy érzem, mintha én lógnék a képem helyett a falon!

PÉTER: Miért?

KAJETÁN: Mert birka van mellettem! Ex! (*isznak*)

PÉTER (*kezd gyorsan berúgni*): Én már mindent elmondtam magamról, most mesélj te! Mit csinálsz Szumátrán? (*a második üveget bontja.*)

KAJETÁN: Ismered te Szumátrát?

PÉTER: Csak a Tátra-Fátra-Mátrát! Jó, mi? Na erre iszunk egyet! Ex! (*isznak*)

KAJETÁN: Jó cugod van, azt meg kell adni!

PÉTER (*tölt*): Akár csak neked! Úgy látszik, ez családi!

KAJETÁN: Na erre iszunk . . .

PÉTER: Egyet. Ex! (*isznak*) Na meséld már, hogy mit csinálsz Szumátrán?

KAJETÁN: Gumit ültetek!

PÉTER: Ne beszélj! És milyen gumit? Radirt vagy biciklibelsőt? Mondd, az szeleppel együtt nő a fán? És rágógumit is ültetsz? Az zacskóban nő?

KAJETÁN: Még dohányt is ültetek!

PÉTER: Biztosan te ülteted a nikotex leventét, azért olyan bűdös!

KAJETÁN: Mondd csak, mi újság itthon? Ki él még a családból?

PÉTER: Senki! Mindenki meghalt, meg leégett, meg akármí!

KAJETÁN: Ne beszélj! Mindenki?

PÉTER (*sóhajt*): Mindenki! Én is leégtem!

KAJETÁN: A régi kúria?

PÉTER: (*bánatosan*): Meghalt! Illetve leégett!

KAJETÁN: Mari néni?

PÉTER: Az is leégett! (*félre*) Csak tudnám, hogy ki az?

KAJETÁN: Borzasztó! És mondd . . . ? (*zavartan*) Csillaggal mi történt? A szép, szelíd Csillag él még?

PÉTER (*félre*): Na ez biztos a lova volt, erről nyugodtan beszélhetek! (*fenn*) Oh már régen megdőglött! Később nagyon harapós dög lett belőle! A főjegyző kapta meg tőlünk, bár sokan szerettek volna, mert hogy igen szép volt, de a főjegyző is elsózta, mert nem akarta a hátán vinni!

KAJETÁN: Micsoda! Az én volt menyasszonyom hátán akart ez a gazember lovagolni? És különben is, milyen hangon merészelsz róla beszélni?

PÉTER: Ajaj! Hát nem ló a Csillag? Én azt hittem, hogy a lovat kérdezed!

KAJETÁN: Csillag! Az én majdnem menyasszonyomról!

PÉTER! Miért majdnem?

KAJETÁN: Mert nem adták hozzám! Ő miatta vándoroltam ki! Azt ígérte, hogy nem felejt el!

PÉTER: Ja a Csillag! Tudom már! Miért nem mondtad, hogy a Csillagot kérdezed! (*sóhajt*) Csillag öngyilkos lett! Nem bírta ki nélküled!

KAJETÁN: Borzalom! Mivel lett öngyilkos?

PÉTER: Bevett ciankálit, szívenlőtte magát, kinyitotta a gázcsapot és a Dunába ugrott!

KAJETÁN: Egyszerre?

PÉTER: Egymásután!

KAJETÁN: És nekem nem üzent semmit?

PÉTER: Küldött egy hajfürtöt! Egy szép szőke hajfürtöt emlékébe!

KAJETÁN: Szőke hajfürtöt? Hiszen hollófekete volt!

PÉTER (*sóhaj*): Bánatában egy nap alatt megszökült!

De ne beszéljünk ilyen szomorú dolgokról, beszéljünk valami vidámról, te mikor akarsz meghalni?

KAJETÁN: Remélem, hogy még vagy húsz évig élek.

Hála Istennek jó egészségben vagyok!

PÉTER (*félre*): Szép kilátások!

KAJETÁN: Mit mondasz?

PÉTER: Hogy adja Isten!

KAJETÁN: Na, erre iszunk!

PÉTER: Én most nem iszom!

KAJETÁN: Mi az, már sok a bor?

PÉTER: Hogy' képzeled? (*iszik*) (*félre*) A húsz év sok!

Mondd Kajetán bácsi, vannak ott vadállatok is?

KAJETÁN: Szumátrán? Hajaj! De még mennyi! Tigris! Majdnem akkorák, mint ez a szoba, leopárdok, majdnem akkorák, mint az ajtó, a majmok, akkorák, mint te vagy! Hehehe! Na igyunk egyet! Szervusz!

PÉTER: És most már nem mész vissza?

KAJETÁN: Dehogy nem öcsém! Még ma indulok vissza! Gondoltam, hogy esetleg itthon maradok, de sehogy sem tudok beletörődni ebbe az új modern, képmutató világba. Tudod öcsém, aki egyszer megszokta a trópusok levegőjét, az nem tud megválni tőle. Ott minden becsületesen jó, vagy rossz! A tigris nem akar galambnak látszani és a majom sem egyetemi tanárnak. Ott az ember mindig tudja, hogy ki kicsoda és mit várhat. De itthon? Az ember sosem tudja, hogy hol csapják be. Itthon voltam, jöttem, láttam, győztem... amíg pénzzel győztem és most szépen hazamegyek. Hej pedig valamikor nem így képzeltem!

- Na de mindegy! Hagyjuk az egészet! Ígyunk!
Tudod, csak éppen még téged akartalak látni.
- PÉTER: Nagyon kedves vagy Kajetán bácsi! És mondd
... izé... Érdemes volt negyven évig kint élni?
Úgy értem, hogy... izé... szereztél valamit?
Izét... pénzt?
- KAJETÁN: Pénzt? Ah dehogy! Nincs nekem egy
vasam sem, csak éppen annyi, amennyi erre
a kirándulásra kellett! Minek is kellenne a pénz
ott? Úgy sem lehet elkölteni!
- PÉTER: Mit mondasz? Nincs egy vasad sem? (*rette-
netesen nevet*) No de ilyet!
- KAJETÁN: Mit nevezsz? Megbolondultál?
- PÉTER: Hát hogylene nevetnék, ha rágondolok, hogy
milyen képet vágnak a hitelezők! (*ijedten a szá-
jára üt.*)
- KAJETÁN: Milyen hitelezők? Nekem nincsenek hite-
lezőim! Kikről beszélsz?
- PÉTER: No ha már kikotyogtam. akkor már úgyis
mindegy, az én hitelezőim! A szabó, a suszter, a
bankok, a váltók és minden, amit akarsz! Amit
itt látsz és amit itt nem látsz, az mind hitelben
van! Annak a reményében, hogy ha te meghalsz,
öröklök utánad! Hahaha! (*térdét csapkodja*) Na
de ilyet. Ha megtudják, hogy te is koldus vagy!
A dúsgazdag Kajetán bácsi! A családi legenda!
Hehehe! (*a földön gurul*).

16. JELENET.

Előbbiek és Pál.

PÁL (*jön kofferrel*): Mi az? Mi történt?

PÉTER: Hahaha! Itt van Kajetán bácsi, a gazdag
örökhagyó, akinek egy fillérje sincs! Sőt még
adóssága sincs!

KAJETÁN: Ki ez az úr?

PÁL: Én...

PÉTER: Ő az én inasom! Ócska Péternek hívják!
Péter! Üdvözlöm a hitelezőket! Hahaha!

KAJETÁN: Úgy látszik a gazdája berúgott! Fektesse le! De nem baj! Legalább megtudtam az igazságot! Szóval neked csak a pénz kellett volna? Hát pénzem ugyan nincs, de van egy pár ezer hold ültetvényem, de csak lesd, hogy mit örökölsz! *(Péter és Pál ijedten rámerednek)* Más rokonom ugyan nincs rajtad kívül, de inkább egy vadidegen örököljön! *(indul, majd Pálhoz)* Hogy' hívják magát fiam?

PÁL: *(zavartan áll, nem tudja, hogy mit mondjon.)*

PÉTER: Ócska Péternek hívják!

KAJETÁN *(Pálhoz)*: Na Ócska Péter! Magát teszem meg általános örökösömnek! A gazda helyett az inasát! Isten velük! *(bevágja az ajtót)*

17. JELENET.

Péter, Pál.

PÁL *(egy pillanatig csendben vannak)*: Na ezt jól megcsináltuk!

PÉTER: Hát ezt igen! De hogy' kerül nagyságos úr . . . izé . . . maga haza?

PÁL: Közben a menyasszonyom is megszökött a sofőrrel!

PÉTER: Ajajaj! Ez aztán egy fekete szombat!

PÁL: Most mi lesz?

PÉTER: Csak fei a fejjel, marad minden a régiben, csak annyiban változik, hogy . . . eddig én voltam az inas és maga volt az úr, most én leszek az úr és te leszel az inas. A hitelezők maradnak a régiek.

PÁL: *(áll némán.)*

PÉTER: Na! Mit állsz, mint Bálám számará? Ott a szekrényben a libéria, vedd fel!

PÁL: *(némán felveszi.)*

PÉTER (*felveszi Pál felöltőjét*): Pali fiam! Én most elmegyek a clubba, ha hitelező keres, mondd azt, hogy . . . Kajetán bácsi még él!

PÁL (*meghajol*): Igenis nagyságos úr!

(*Függöny gyorsan össze, majd újra szét.*)

18. JELENET.

Pál egyedül.

PÁL (*a szinpad elé lép, az íróhoz*): Nos? Hogy' tetszett?

ÍRÓ (*a nézőtérről*): Egészen tűrhető, bár őszintén megvallva a vége nem tetszik. Rossz a befejezés!

PÁL: Ért is ehhez maga!

ÍRÓ: Ha nem értek, akkor minek kérdi? A darabot mindenesetre elküldöm a színháznak, de a végét megváltoztatom!

PÁL: Hogyan?

ÍRÓ: Így! (*felmegy a szinpadra*).

19. JELENET.

Pál, Író, majd Kajetán, Péter és Egon.

ÍRÓ: Hívja be a többieket is!

PÁL (*kiszól az ajtón*): Kajetán bácsi! (*Kajetán, Péter, Egon bejönnek.*)

KAJETÁN: Nos? Mi a baj?

PÁL: Képzeld! Ez az ötletgangster nincs megelégedve a befejezéssel! Át akarja írni a végét!

EGON: Ugye maga is úgy találja, hogy kicsi a szerepem! A végén nekem is a színen kellene lennem! Nincs alkalmam megköszönni a tapsokat!

ÍRÓ: Te fiam kimehetsz! Rád nincs szükség!

EGON: Hallatlan, hogy az igaz tehetségeket mindig elnyomják! (*sietve távozik.*)

20. JELENET.

Előbbiek Egon nélkül.

KAJETÁN: Hát mondja már maga vízfejű! Mi kifogása van magának a darab ellen? Hiszen ilyet még álmában sem írt!

IRÓ: Nem elég humoros a vége.

KAJETÁN: Tudja is maga, hogy mi a humor!

IRÓ: De kérlek! Én humorista vagyok!

KAJETÁN: Azért nem tudod! Na de mindegy! Ha csak ez a baja, csinálhatunk egy másik véget is és azután a közönségre bízunk, hogy döntse el, melyik a jobb!

PÉTER: De hogy' csináljuk ezt?

KAJETÁN: Újra játszuk a darabot onnan, hogy... onnan, hogy... várj csak!... Onnan, amikor te azt mondod: No ha már kikotyogtam, akkor már úgyis mindegy... Kezdhetjük!

A függöny újra összecsapódik és szét.

21. JELENET.

*Kajetán és Péter,**ugyanúgy ülnek, mint a 15. jelenet végén.*

PÉTER *(berúgott hangon)*: No ha már kikotyogtam, akkor már úgyis mindegy, az én hitelezőimről beszélek! A szabó, a suszter, a bankok, a váltók és minden amit akarsz! Amit itt látsz és amit itt nem látsz, az mind hitelben van! Annak reményében, hogy ha te meghalsz, öröklök utánad! Hahaha! *(térdét csapkodja)* Na de ilyet! Ha megtudják, hogy te is koldus vagy! A dúsgazdag Kajetán bácsi! A családi legenda! Hahaha! *(a földön gurul a nevetéstől)* És ha a gazdám megtudja, hogy a koldus Kajetán bácsinak a legfinomabb borait bontottam ki!

KAJETÁN: A gazdád? Milyen gazdád!

PÉTER: *(beül a fotellbe)* Hát a Nádassy Pál nagyságos úr!

KAJETÁN: Nádassy Pál? Hát te . . . Hát kicsoda maga tulajdonképen?

PÉTER: Péter a komornyik! A gazdámnak el kellett utaznia és rábízta, hogy a nevében fogadjam a „gazdag” Kajetán bácsit! Hahaha! Mondja Kajetán úr, maga tényleg szegény?

KAJETÁN *(gyámoltalanul)*: Teljesen szegény vagyok, alig tudtam a fedélközi hajójegyemet megváltani! Abban reménykedtem, hogy az öcsém elég gazdag ahhoz, hogy nála ellakhassam!

PÉTER: Az kellene csak! Hogy a hitelezők megtudják, hogy Kajetán bácsi, a gazdag örökhagyó az öccsénél van kegyelemkenyéren! Mit lehetne csinálni? *(gondolkodik)* Nézze Kajetán úr! Engem a gazdám teljhatalommal ruházott fel. Olyan pénzügyminiszterféle is vagyok! Mikor indul a hajó vissza Szumátrára?

KAJETÁN: Gondolom holnap este!

PÉTER: Nos! Én odaadom az útiköltséget és menjen azonnal vissza! Magának is jobb ott és a mi hitelünket sem rontja! Ha azonnal indul, akkor még eléri a génuai gyorsat! Itt a pénz! Nyugodtan felveheti, a gazdámön kerestem! *(pénzt ad át.)*

KAJETÁN: Hát ha így áll a dolog, akkor legokosabb, ha visszamegyek! *(indul)*

PÉTER: A kofferjét ne felejtse itt! Jó útat! *(Kajetán el)*

22. JELENET.

Péter egyedül.

PÉTER *(nyújtózkodik)*: No! Ez a legenda is szétfeszített! *(megfordítja Kajetán képét a falon)* Kajetán bácsi, a gazdag örökhagyó megszűnt! *(A telefon cseng, felveszi a hallgatót.)* Halló? Itt Nádassy

nagyságos úrtól az inas! . . . Nincs itthon! Elutazott . . . Milyen ügyben keresi? . . . Magánügy? . . . *(gondolkodik, majd a képre néz, hirtelen)* Kajetán bácsi még él! *(lecsapja a kagylót, a képhez lép és visszafordítja)*

Függöny.

139. szám

PETYKÓ

Mikulás-történet 1 felv.-ban — Irta Zitás Bertalan — 15 gyermek-, 1 nő- és 1 férfiszereplő, törpék, manók, óriások — Történik napjainkban — Szín: gyermekszoba — Ára: 1.— P.

Bájos és hatásos kis mikulás-történet. Petykó egy kis kanári, de egyúttal a kötelességtudás szimbóluma is. Gazdája, Zoli, a lustaságra hajlamos kisdíák elhanyagolja a szegény kis éneklő madarat s Mikulás estéjén nyugodtan fekszik, anélkül, hogy megetetné. Álmában manók hada támadta meg, hogy bosszút álljanak Petykóért. Már-már elhurcolják a griffmadár hátán, amikor megjelenik Mikulás apó és véget vet a törpék garázdálkodásának. Zoli javulást fogad és most már tényleg az igazak álmát alussza tovább.

140. szám

KAJETÁN BÁCSI

Vígjáték 1 felvonásban, elő- és utójátékkal — Irta: Kiss Irén — Szín: író dolgozószobája — 5 férfiszereplő — Ára: 1.20 P.

Kajetán bácsi egy szindarabnak a hőse, aki azonban szereplőtársaival együtt fellázad alkotójuk, az író ellen és megelevenedve kezébe veszi a szindarab irányítását. A szellemes kezdet ragyogó vígjátékká szélesedik, a szereplők ugyanis félreállítva az írót, a maguk egyéni komédiáját játsszák el. Pál, a könnyelmű fiatalúr egyik adósságot a másik után csinálja, bízva benne, hogy Kajetán nagybácsi, a gazdag szumátrai ültetvényes halála után esedékes örökséggel mindent rendbehozhat. A nagybácsinak azonban eszé ágában sincs meghalni, ellenkezőleg beállít unokaöccséhez. Kacagató bonyodalmak után kiderül, hogy Kajetán bácsi egy fillért sem hozott s mikor az unokaöcs pénzhétségét látja, általános örökösévé ennek inasát teszi meg és visszamegy Szumátrára. — Ez a befejezés az írónak nem tetszik s egy utójátékkal közmegelegedésre fejezi be a darabot.

141. szám

JOGOT A NŐKNEK!

Vígjáték 1 felvonásban, 1 előjátékkal — Írta: Kiss Irén —
16 női szereplő — Szín: kisvárosi „női club” fogadó-
szobája — Ára: 1.20 pengő.

Egy kisvárosi feminista clubban játszódik ez a rendkívül mulatsá-
gos darab. A derék hölgyek, ahelyett, hogy a háztartás körül sze-
reznének érdemeket, a női egyenjogúságért harcolnak, helyesebben
férjeiket szeretnék leigázni. Míg a férjuras odahaza takarítanak és
a gyermekeket gondozzák, addig ők a clubban pletykáznak és szer-
vezkednek. Jelenleg éppen Bélay Sarolta feminista képviselőnőt
várják, aki majd előadást tart a városban. Fatális véletlen folytán
azonban összetévesztik vele Mlle Saroltát, aki szintén képviselőnő,
de nem a parlamentben, hanem egy előkelő divatszalonban. Ka-
cagató félreértések után a „képviselőnő” leleplezi magát és való-
ságos programbeszédben világosítja fel a hölgyeket eszméik kép-
telenségéről. Mire az igazi képviselőnő megérkezik, hült helyét
találja a clubtagoknak, akik bebizonyítják, hogy elsősorban mégis
csak nők: lázasan készülődnek Mlle Sári esti divatbemutatójára.
És a keménygalléros, férfikalapos képviselőnő izgatottan teszi fel
a kérdést riválisának: „Mondja, hogy' állna rajtam egy rendes ruha?”

Ára 1.20 pengő.
